

MIRCEA PETEAN

BALADE *

ZÂMBIȚI, VĂ ROG!

***

hai zâmbește-i
stupidității senine indiferenței
dintr-odată suave
hârcii și bucuroasei întâlniri
interesa(n)tului din care gesturi ies
ca viespile dintr-un viespar
ei! – zâmbește zâmbește oricui
ființă păgână ce ești
dezvelește-ți dințișorii
(ai tăi de lapte dințișori)
boiește-ți fața fă șă din obrăjori
'pucatele clătește-ți gingiile
(rupeți-aș falca)
scoate limba numai
nu-ți încreți fruntea nu-ți tăia
rădăcina nasului
haide zâmbește te faci că nu știi
zâmbetul care înțelege secret fără cuvinte
sceptic cretin supt
zâmbetul scut scaun gard dărăpănat
zâmbetul oricui
zâmbetul care țipă,
zâmbetul oblic strâmb pătrat
zâmbetul adumbrit sentință sentință amânată
surâsul peste moarte ș.a.m.d.

așa așa haide haide
(i se sug obrazii
ochii-i dispar în fundul orbitelor
gura clămpăne trist a nesfârșită implorare
riscăm un râs sarcastic sufocant)
nu vrei? cerc închis
oglină cerată
chip nedesfundat
preț de-o miime
cât ai freca un chibrit o scăpărare
cât ai pocni din degete o dată o nimica toată
nu fi prost
oamenii au zâmbit dintotdeauna
de ce nu te naști în zâmbet?
în zâmbet dispari
ce înlocuiește un zâmbet dispărut?
un zâmbet întors e fața de mut
ce este aceea un zâmbet?
impudică floare pe creier
însoțitorul unuia dat dispărut
fosfor la capătul tije scormonitoare

zâmbește te rog
zâmbiți vă rog
souriez s'il vous plaît
smile please

***

era o sală plină de popor
eram un simplu spectator

dispărusem în cea de lemn bancă
m-am trezit la rampă
filma televiziunea
„sst purtați-vă ca lumea”
am primit îndemnul
am pornit poemul
pe unu-l mănâncă un păducel
miros decent de pătrunjel
altul spre vecin se repede
urlă și-l mușcă de ureche
în câteva locuri plouă
miros de lenjerie nouă
în spate indiferența
își face pasiența
rânjete vome horcăituri

icneli scuipați bufnituri
„ce vrea aceasta
să vină Alcesta”
vine abureală acra de subsuori
bărbații și femeile-s în dârdori
s-au trezit copiii de țâță
câtiva flocaie înnebunesc o mătă
„nu pricep nimica
dați-o pe Virginica”
iar eu citeam întruna
când a căzut cortina
eram din nou în cea de lemn bancă
rău mușcat de falcă
îmi pipăiam obrazul vânăt
cu gheare lungi – ooo hăt! –
cerșeam cu glas șoptit
îndurător pripit
„nu rupeți textele vă implor
înapoiați-mi-le domnilor”

o! era o sală plină de popor
eram un simplu cerșetor

BALADA FLORII CARNIVORE

uneori
marginea
ia chipul unei flori
negre ca funinginea

un deal
pe care niciodată n31am urcat
se sprijină-ntr-o floare de podbal
ca un chip surpat

cândva
vrut-aș fi vrut să mă-ngrop
otova
în caliciul șerpescului snop

deunăzi
visat-am o floare –
un lac și-o pădure de brazi
carbonizați în loc de sepale

lină lumină –
tare-aș fi vrut să mă devore
ca pe-o albină
falcile florii carnivore

TANTE MARIE

cânta-voi aci tociții tăi ani
pantalonii de doc tante Marie
cartofii cu salam și ochii
tăi nesfârșit de blânzi albaștri

lăsați-mă s-o cânt pe tante Marie
pe soțul ei care-o iubea de-i
închina poeme de amor
nesfârșite ca iubirea lor

și visul lui superb
de-a crește orătănii tante Marie
și râsul tău voievodal – „Ehei
te-or ciuguli ca pe-un grăunte”

mersul tău de rață tante Marie
bășicile din palme roză-
lii dar doldora de amintiri
junghiul tusea bătăturile

și anii pierduți ca amanții
pe care nu i-ai avut nu-i așa
tante Marie aceasta-mi fu ruga
– să intre în scenă copiii!

PIPE

cică în Maramureș un transilvan
din pipe și-a durat o casă
cea mai uzată ghiciți
este pipa pusă-n loc de horn

din primăvară până-n iarnă
din zori până-n seară
pe vreme rea ori bună
el pufăia ca un haiduc negreșit
învăluindu-se în neguri de mit –
trasa cu ochii minții sinuoase frontiere

unor teritorii
de dincoace ori
de dincolo de munte

și visa aventuri cinegetice
sihăstriei lacustre călătorii –
marginea streășină la ochii depărtării

noaptea pe lună plină
o droaie de drăcușori albaștri sugeau fumul
ce32avea se pare gust și iz de cuvinte arse

de treceți prin Maramureș deci nu uitați
vizitați casa aceluia transilvan
mare meșter mai ales în reducerea
evenimentului la neant
și inventarea din nimic
du mistère métaphisique

PORUMBELUL DINTRE LINII

Domnului Mircea Tomuș

Împachetat măiestru în sicriu
Poetul e mult mai distins ca viu.
În molcom ritm și sunet de fanfară
fu transportat în glorie la gară

și aburcat degrabă în primul tren,
la coada lui, în vagonul poștal,
de mult nu s-a pomenit atât antren,
vă rog să mă credeți – a fost colosal.

Peronul e plin de personalități
ca macii într-un lan de nulități
răsărite și care țin morțiș
s-arunce în aer un grohotiș

de cuvinte-n cinstea marelui defunct.
Nimeni nu e dispus să pună punct
acestei fenomenale risipe:
i-am ascultat pe Nea Nae dar și pe

lelea Floare, pe musiu Jenică

dar și pe demonica Angelică,
pe extraordinarul Trăienuț,
pe Mr. Gil dar și pe Todoruț

cel Nou ca scos de la naftalină.
Merita s-ascuți un asemenea cor!
Sub bagheta Marelui Dirijor
a cântat până s-a făcut lună plină

și-ar fi cântat până spre dimineață
dacă n-ar fi apărut pe peron,
mirosind a iod și-a izmă creață,
un porumbel invalid – *Attention!* –

a tunat o voce de stentor.
Toți au încremenit numai 'mnealui
a pășit ca ditai un inspector.
Încremenind în dreptul sicriului,

se pregătește să dea onorul
lovind în ciment cu piciorul
bont și strângându-și aripile
pe lângă trup să moară ciorile

de ciudă, apoi alți și alți parlagii
au ținut cu tot dinadinsul
să rostească noi fierbinți elogii
și ultime sleite omagii.

„Tăceți din gură, duce-v-ați pe copcă,
poftesc o bere și-o sticlă de vodcă!” –
strigă Poetul ridicat în șezut,
cel ce cu greu poate fi priceput.

Până să se dumirească, Poema
se învrednici cu anatema,
căci el muri de-adevăratelea – de oftică –
scrie biograful în cronică sa apocrifă.

*din volumul BALADE, editura LIMES, Cluj, 2021